

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2016, č. j. KUKHK-24317/DS/2016/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2017, č. j. 28 A 23/2016 - 40,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2017, č. j. 28 A 23/2016 - 40, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 22. 7. 2016, č. j. KUKHK-24317/DS/2016/GL a rozhodnutí Městského úřadu Náchod ze dne 25. 4. 2016, č. j. MUNAC 24263/2016/DSH/VF, sp. zn. KS 3450/2016/DSH/VF, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 22. 7. 2016, č. j. KUKHK-24317/DS/2016/GL, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Topola.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2016, č. j. KUKHK-24317/DS/2016/GL, zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Náchod (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 25. 4. 2016, č. j. MUNAC 24263/2016/DSH/VF, sp. zn. KS 3450/2016/DSH/VF, kterým byla podle § 60 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena žalobci pořádková pokuta ve výši 300 Kč za to, že se nedostavil ve stanovený termín k podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích k prověření oznámení Policie České republiky o dopravním přestupku, svou neúčast neomluvil a ani neuvedl závažný důvod odmítnutí podání vysvětlení.

[2] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl uložením pořádkové pokuty potrestán za odepření podání nezbytného vysvětlení prvostupňovému orgánu, nýbrž za to, že se na předvolání bez omluvy nedostavil anebo alespoň neoznámil, že využívá svého práva podání vysvětlení odepřít. Dále vyslovil nesouhlas s tvrzením, že byl žalobce ve věci jediným podezřelým z přestupku, neboť policie pachatele přestupku neztotožnila. Z tohoto důvodu potřeboval prvostupňový orgán před samotným zahájením řízení o přestupku došlé oznámení od odvolatele jako podezřelého ověřit.

[3] Rozsudkem ze dne 26. 9. 2017, č. j. 28 A 23/2016 - 40, Krajský soud v Hradci Králové zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud dovodil, že institut podání vysvětlení představuje zákonný způsob získávání informací správním orgánem za účelem ujasnění toho, zda vůbec, případně vůči komu, zahájí přestupkové řízení. Povinnost dostavit se na předvolání k podání vysvětlení má každý, a to i podezřelý z přestupku. Za významné označil krajský soud zjištění, že se v posuzované věci u vozidla zaparkovaného v rozporu s právními předpisy nenacházela v době provádění hlídky policií žádná osoba. Kontaktovaná provozovatelka vozidla (matka žalobce) uvedla, že v den spáchání přestupku zapůjčila vozidlo žalobci, který však telefonicky sdělil, že přestupek nebude řešit s policistou, nýbrž žádá o předání věci správnímu orgánu. Dle názoru krajského soudu lze za popsanych podmínek považovat předvolání žalobce k podání vysvětlení za oprávněný postup, neboť prvostupňový orgán osobu, proti níž by mělo být zahájeno přestupkové řízení, s jistotou neznal. Sdělení matky žalobce, že mu vozidlo v den spáchání přestupku půjčila, totiž nemusí znamenat, že se přestupkového jednání dopustil právě žalobce a důkazem o spáchání přestupku žalobcem nebyl ani uvedený telefonát. Krajský soud neshledal, že by mělo předvolání žalobce šikanózní povahu nebo bylo vedeno záměrem donucovat žalobce k sebeobviňování. Pokud by žalobce v reakci na předvolání prvostupňovému orgánu sdělil, že hodlá využít práva odepřít podání vysvětlení, byl by jakýkoli další nátlak v podobě opakovaného předvolání či použití pořádkových opatření vyloučen. Žalobce však zůstal pasivní a svůj záměr odepřít podání vysvětlení zmínil až v odvolání proti rozhodnutí o pořádkové pokutě. Skutečnost, že po další výzvě k podání vysvětlení prvostupňový orgán zahájil proti žalobci řízení o přestupku a sdělil mu obvinění, neznamená, že by bylo od počátku zřejmé, že je žalobce jediným možným pachatelem přestupku. Na základě podaného vysvětlení se tato skutečnost mohla změnit, neboť mohly být od žalobce získány poznatky, které by vedly k zahájení řízení s jinou

pokračování

osobou, případně k odložení věci. Pro odlišnost ve skutkových okolnostech je dle krajského soudu na posuzovaný případ nepřiléhavý žalobcem citovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08 i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 6 As 46/2015 - 39. Námitku nesrozumitelnosti výroku z důvodu absence popisu skutku krajský soud odmítl s odůvodněním, že popis skutku je uveden v odůvodnění rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že v posuzované věci bylo předvolání k podání vysvětlení nezákonným úkonem, neboť nemohlo sledovat žádný racionální cíl. Správní orgán má právo žádat podání vysvětlení, chce-li si ujasnit, zda a proti komu má zahajovat řízení o přestupku. V posuzované věci však správní orgán měl dostatek podkladů k zahájení řízení o přestupku proti stěžovateli, což dokazuje skutečnost, že aniž se stěžovatel na předvolání dostavil a aniž prvostupňový orgán cokoli do spisu doplnil, řízení stejně zahájil. Předvolání stěžovatele k podání vysvětlení tak nemohlo naplnit zamýšlený účel, šlo o nadbytečný, žalobce zatěžující úkon, neboť správní orgán k zahájení řízení o přestupku proti stěžovateli od něj žádné vysvětlení nepotřeboval. Závěr krajského soudu o zákonnosti předvolání stěžovatele z důvodu, že prvostupňový orgán neznal pachatele přestupku s jistotou, je dle stěžovatele nesprávný, neboť v okamžiku zahájení řízení o přestupku správní orgán nikdy pachatele přestupku s jistotou nezná, správní orgán musí mít toliko dostatek podkladů k zahájení řízení proti určité osobě. Není pravdivé ani tvrzení krajského soudu, že stěžovatel nebyl jediným možným pachatelem, neboť jiného podezřelého správní orgán neměl a řízení o přestupku zahájil pouze proti stěžovateli. Dále žalobce odkázal na identický případ řešený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 9 As 277/2016 - 45. Skutečnost, že v nyní posuzované věci nevyplývala totožnost přestupce z oznámení policie, ale z vyjádření provozovatele vozidla, na věci nic nemění. Prvostupňový orgán považoval zřetelně vyjádření provozovatele vozidla za dostatečný podklad, neboť právě na jeho základě řízení zahájil. Nedostavení se stěžovatele k podání vysvětlení nelze označit za závažné ztěžování postupu správního orgánu, neboť prvostupňový orgán i navzdory jeho nedostavení řízení zahájil. Nezákonné předvolání není možné vynucovat nezákonným pořádkovým opatřením. Náležitosti rozhodnutí o pořádkové pokutě by měly být dle stěžovatele stejné, jako náležitosti rozhodnutí o přestupku, skutek by měl být nezaměnitelně identifikován ve výroku, nepostačuje jeho konkretizace v odůvodnění. Rozhodnutí je závazné erga omnes, tudíž je nerozhodné, zda dle názoru krajského soudu stěžovatel věděl, za co je trestán.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti.

Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Ze správního spisu soud zjistil následující informace podstatné pro posouzení kasační stížnosti. Dne 14. 3. 2016 bylo prvostupňovému orgánu doručeno „Oznámení přestupku“, v němž je Policií České republiky žalobce označen jako podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu. Přílohou oznámení je úřední záznam ze dne 12. 3. 2016, z něhož vyplývá, že dne 9. 3. 2016 v 11:45 hod. bylo hlídkou policie v ulici Tepenská v Náchodě zjištěno, že vozidlo AUDI A4 B8, reg. zn. X, parkuje na přechodu pro chodce. Dne 11. 3. 2016 hovořil policista s vlastníkem vozidla, M. H., která sdělila, že měl předmětné vozidlo dne 9. 3. 2016 zapůjčené její syn – stěžovatel. Dále z úředního záznamu vyplývá, že stěžovatel nebyl zastižen v místě bydliště, avšak provozovatelka vozidla na něj poskytla telefonní číslo. Dne 13. 3. 2016 hovořil policista telefonicky se stěžovatelem, který uvedl, že uvedeného dne a času vozidlo na uvedeném místě zaparkoval, avšak na vozidle nenalezl výzvu k dostavení se na policii. K dotazu, co stěžovateli za popsání jednání hrozí, mu měl policista sdělit, že pokuta do výše 2.000 Kč. K výzvě, aby se dne 16. 3. 2016 stěžovatel dostavil na obvodní oddělení policie k projednání přestupku, měl stěžovatel uvést, že nebude parkování s policistou řešit a že má tento věc oznámit přestupkové komisi. Výzvou ze dne 17. 3. 2016 prvostupňový orgán předvolal stěžovatele jako podezřelého z přestupku k podání vysvětlení. V tomto předvolání byl doslovně přepsán obsah uvedeného úředního záznamu a přesně popsáno, kdy, kde a jakého jednání se měl stěžovatel dopustit. Následně napadeným rozhodnutím ze dne 25. 4. 2016 uložil prvostupňový správní orgán stěžovateli pořádkovou pokutu ve výši 300 Kč. V odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu stěžovatel mj. namítl, že byl de facto potrestán za to, že se rozhodl odepřít výpověď. Dne 22. 7. 2016 žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání stěžovatele zamítl. Výzvou ze dne 11. 8. 2016 prvostupňový orgán předvolal stěžovatele opětovně k podání vysvětlení. Podáním ze dne 13. 9. 2016 stěžovatel sdělil, že odpírá výpověď, neboť by vystavil sebe či osobu mu blízkou riziku stíhání pro spáchání přestupku. Bezprostředně po doručení podání prvostupňový orgán zahájil proti stěžovateli řízení o přestupku.

[10] Dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích *[k]aždý je povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku; podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4) hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin nebo by porušily státní nebo služební tajemství anebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti.* Dle odst. 2 téhož

pokračování

ustanovení [t]omu, kdo se bez závažných důvodů nedostaví na výzvu ke správnímu orgánu k podání vysvětlení podle odstavce 1, nebo tomu, kdo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 5000 Kč.

[11] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že se obdobným případem zabýval v nedávné době Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 12. 2017, č. j. 9 As 277/2016 - 45. Stěžovatelka ve věci řešené devátým senátem byla osobou, kterou při silniční kontrole zastavila hlídka policie pro podezření ze spáchání přestupku, dle tvrzení, uvedeného policistou v úředním záznamu, se tato ke spáchání přestupku přiznala, avšak nesouhlasila s uložením blokové pokuty, správní orgán po obdržení oznámení policie vyzval stěžovatelku k podání vysvětlení, za jehož ignorování jí uložil pořádkovou pokutu, ta následně podání vysvětlení odepřela s odkazem na riziko stíhání, načež správní orgán zahájil proti stěžovateli řízení o přestupku. Z popsaného shrnutí vyplývá, že skutkové okolnosti obou případů sice nebyly identické, avšak rozdíl spočívající v tom, že stěžovatel v nyní posuzované věci nebyl osobou, kterou by na místě ztotožnila hlídka police, nýbrž řidičem označeným provozovatelkou vozidla, který se posléze k přestupku přiznal policejnímu orgánu telefonicky, nebrání ze závěrů devátého senátu vycházet.

[12] Z judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou devátý senát v odst. 24 předmětného rozsudku připomněl, vyplývá, že je zcela na místě požadovat vysvětlení od osoby, která je později obviněná ze spáchání přestupku, v případech, kdy se přestupku na úseku silničního provozu dopustil neznámý pachatel a správní orgán požaduje podání vysvětlení od provozovatele vozidla, se kterým byl přestupek spáchán, přičemž nepodaří-li se konkrétního pachatele zjistit, zahájí správní řízení se samotným provozovatelem vozidla pro přestupek dle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Označí-li provozovatel vozidla pachatele přestupku, je dle judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví rovněž správní orgán oprávněn požadovat od označené osoby podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť samotné sdělení provozovatele není dostatečným podkladem pro zahájení řízení o přestupku proti takové osobě. Výzva k podání vysvětlení adresovaná řidiči vozidla označenému provozovatelem je v popsanych případech součástí tzv. „nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku“ ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, po jejichž marném vyčerpání je teprve přípustné stíhat provozovatele.

[13] V posuzované věci však stěžovatel nebyl provozovatelem vozidla, nýbrž osobou, kterou již provozovatelka vozidla, s nímž byl přestupek spáchán, označila za potenciálního pachatele přestupku, a současně osobou, kterou již před předáním věci správnímu orgánu kontaktovala policie. Jelikož stěžovatel, byť telefonicky, policii dle obsahu úředního záznamu (viz odst. [9] výše) sdělil, že vozidlo na místě zaparkoval, oznámila policie prvostupňovému orgánu spáchání přestupku právě stěžovatelem jako jediným možným pachatelem. Tuto pro posouzení věci významnou skutečnost však krajský soud v rozsudku opomněl. Poté již prvostupňový orgán postupoval zcela shodně jako správní orgán ve věci řešené devátým senátem.

[14] Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 9 As 277/2016 - 45, jsou proto na posuzovaný případ plně aplikovatelné a v podrobnostech na ně soud odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje. Shodně s devátým senátem Nejvyšší správní soud konstatuje, že institut podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích slouží pouze k objasnění skutečností, bez kterých nemá správní orgán dostatek informací k zahájení správního řízení. Správní orgán může přistoupit k užití institutu podání vysvětlení pouze v případě, kdy vysvětlení nezbytně potřebuje a zároveň si rozhodné skutečnosti nemůže zjistit jiným postupem, který by nezatěžoval dotčené osoby (§ 6 odst. 2 správního řádu). V případě, kdy takto prvostupňový orgán nepostupoval, vykonával svá formální oprávnění *ultra vires*, tedy mimo svoji pravomoc.

[15] Ze záznamu policie ze dne 12. 3. 2016 je zjevné, že to byl právě stěžovatel, kdo se dle sdělení provozovatelky vozidla, jakož i dle vlastního telefonického sdělení, mohl protiprávního jednání dopustit. Je také zjevné, v čem mělo protiprávní jednání spočívat, kdy, kde a za použití jakého vozidla. Za této situace tak měl prvostupňový orgán jasné informace pro zahájení správního řízení a další vysvětlení ze strany stěžovatele nebylo ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o přestupcích *nezbytné*. Nezbytnost podání vysvětlení stěžovatelem prvostupňový orgán jednoznačně vyvrátil svým následným postupem, kdy po odepření podání vysvětlení bez dalšího doplnění důkazů proti stěžovateli ihned zahájil správní řízení o přestupku. Za této situace neměl prvostupňový orgán k požadování podání vysvětlení po stěžovateli oprávnění, neboť toto vysvětlení k zahájení řízení o přestupku zřetelně nezbytně nepotřeboval. Výzva k podání vysvětlení obsahující pohružku uložení pořádkové pokuty byla proto nezákonná.

[16] S krajským soudem lze sice souhlasit, že na základě podaného vysvětlení mohly být od stěžovatele prvostupňovým orgánem získány poznatky, které by vedly k zahájení řízení s jinou osobou, případně k odložení věci, potenciální získání takových poznatků však nepostačuje k závěru o nezbytnosti předmětného podání vysvětlení stěžovatelem pro další postup v řízení, neboť v řízení bylo postupováno i bez jejich získání. Rovněž nelze podání vysvětlení s odkazem na § 60 odst. 1 zákona o přestupcích vyžadovat po podezřelém ze spáchání přestupku toliko z důvodu, že správní orgán proti němu nedisponuje žádným procesně použitelným přímým důkazem, neboť takový postup se ocitá v přímém rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování dle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. obecné závěry o zneužití institutu podání vysvětlení v nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08). Konečně institut předvolání k podání vysvětlení neslouží ani k učinění nabídky vyřešení věci v blokovém řízení, kterou může správní orgán učinit neformálním přípisem, nikoliv však předvoláním k podání vysvětlení s hrozbou udělení pořádkové pokuty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 6 As 46/2015 - 39).

[17] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že je-li samotné předvolání k podání vysvětlení nezákonné, je i pořádková pokuta vydaná k jeho vynucení nutně nezákonná. Prvostupňový orgán v posuzované věci překročil své oprávnění vyžadovat podání

pokračování

vysvětlení, proto nebyl oprávněn nesplnění této povinnosti vynucovat pomocí sankce. Krajský soud i žalovaný se proto dopustili nesprávného právního posouzení.

[18] S ohledem na učiněný závěr, že pořádková pokuta nemohla být v posuzovaném případě vůbec uložena, se již Nejvyšší správní soud nezabýval přezkumem kasační stížností napadeného závěru krajského soudu o bezvadnosti obsahových náležitostí rozhodnutí prvostupňového orgánu (absence popisu skutku v jeho výroku).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. Věc však tomuto soudu nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně rozhodl dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Krajský soud by totiž, vázán názorem kasačního soudu, mohl pouze žalobě vyhovět a vrátit věc žalovanému. Ten by obdobně mohl pouze zrušit prvoinstanční rozhodnutí. Věc tak byla vrácena přímo žalovanému k dalšímu řízení na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[20] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení před krajským soudem a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatel má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.).

[21] Důvodně vynaloženými náklady řízení jsou zaplacené soudní poplatky za žalobu ve výši 3.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, a dále náklady zastupování stěžovatele advokátem. V řízení před krajským soudem tvoří náklady zastoupení advokátem jednak odměna za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání soudu), určená podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), tj. celkem 9.300 Kč, a dále náhrada hotových výdajů (režijní paušál) podle § 13 odst. 4 AT ve výši 300 Kč za každý z uvedených tří úkonů, tj. celkem 900 Kč. V řízení o kasační stížnosti tvoří náklady zastoupení advokátem jednak odměna za zastupování za jeden úkon právní služby (vyhotovení kasační stížnosti), určená podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) AT, tj. 3.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 AT za uvedený úkon ve výši 300 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka nákladů za zastoupení advokátem o částku 2.856 Kč, která odpovídá příslušné sazbě DPH z odměny a náhrad dle § 57 odst. 2 s. ř. s., tj. 21 % z částky 13.600 Kč (9.300 Kč + 900 Kč + 3.100 Kč + 300 Kč). V souhrnu tak náklady řízení představují částku 24.456 Kč

(3.000 Kč + 5.000 Kč + 13.600 Kč + 2.856 Kč).

[22] Nejvyšší správní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti stěžovateli v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Místo plnění určil soud k rukám zástupce stěžovatele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu